

2023 senesi İTÜ'ye iyi gelmedi. Önce Yusuf, arkadan Aral gitti ve her ikisi de İTÜ'nün akademik performansında büyük iki delik bıraktılar. Yusuf benim iyi bir dostum, bazen da dert ortağımdı. Derdimiz ise Türkiye'nin bilim dünyasındaki yeri idi. Yusuf üstün başarılı bir kimyacıydı ve en son konuştuğumuzda ona Nobel getirebilecek projelerini anlatmıştı. Ben de ona eğer Nobel alırsa, İTÜ kampüsünün ortasına çıkıp zevkten göbek atacağını söylemiştim. Ne yazık ki ölümü buna izin vermedi.

Yusuf'la bilimsel ilgilerimiz birbirlerinden epey farklı olduğu için bir araya geldiğimizde oradan buradan sohbet ederdik, Türkiye'nin bilimdeki geriliğinden de dem vurup üzüntülerimizi paylaşırdık. Ama Yusuf asla kötümser değildi. Müthiş zekâsı ve hazırcevaplığı, nüktedanlığına ayrı bir lezzet katardı. Ben Yusuf'u hiç asık yüzlü görmemişim. Ama ölümü hepimizin yüzünü astı, en azından ben hâlâ yüzümü eski haline getiremiyorum. Onun esprilerini, hınzır sataşmalarını düşünüyorum gülebilmek için, ama onları yapan ortada olmayınca yüzüm eski haline gelmeyi reddediyor. Şimdi Yusuf'un arkada bıraktıklarına düşen en önemli görev onun başlattığı ivmeyi hızlandırarak sürdürmek ve onun almasını hepimizin çok istediği kimya Nobel ödülünü üniversitemize getirmek.

O zaman da İTÜ belki dünya çapında arzu edilen bir "Yusuf Yağcı Kimya Madalyasını" hayata geçirir, bizden sonraki nesiller Yusuf'un o her zaman gülümseyen, dost yüzünü bir altın yüzeyde görüp heyecanlarına heyecan katabilirler.

Yusuf öldü. Ama onun eserinin, onun azîz hâtırasının ilelebet yaşamasını temin etmek artık arkada bıraktığı bizlerin borcudur. Nur içinde yat azîz arkadaşım. Senin saçtığın ışıklar hepimizin sanki daha da pırıltılı görülmemizi sağlıyor bu çeyrek bin yıllık üniversitemizde. İnan, sen kalbimizde her zaman var olacaksın, anılarında İTÜ'ye nur yağdırmaya devam edeceksin.